

SUNDAY TIMES BESTSELLER

B. A. PARIS

DILEMA

Ako ďaleko by ste boli ochotní
zájsť, aby ste svojim milovaným
dopriali posledné chvíle šťastia?

Ljndeni

Dilema

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

B. A. Paris

Dilema – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Ljndeni

DILEMA

B. A. PARIS

DILEMA

Ljndeni

B A Paris: The Dilemma

THE DILEMMA: Copyright © BA Paris 2020

Cover design: © HQ 2019

Cover image: Trevillion Images

© Maria Petkova / Trevillion Images

Translation © Zuzana Smolinská, 2020

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2020

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-1916-2

ISBN e-knihy 978-80-566-1969-8 (1. zverejnenie, 2020) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-1970-4 (1. zverejnenie, 2020) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-1968-1 (1. zverejnenie, 2020) (ePDF)

Pre M., moju inšpiráciu pre túto knihu.
Hoci sme nemali možnosť spoznať sa,
nikdy na teba nezabudnem.

NEDELA 9. JÚNA

3.30

Livia

Prebudí ma chladnúca voda vo vani. Preberám sa a som úplne dezorientovaná. Keď si sadnem, mydlové bubliny vyšplechnú všade naokolo. Premýšľam, ako dlho som musela spať. Vytiahnem zátku a z odtoku sa ozve zabublanie. Až príliš hlasný zvuk v tichom dome.

Keď sa suším, naskakuje mi husia koža. A v pamäti sa objavuje spomienka. Prebudil ma nejaký zvuk: rev motorky na ulici pred domom. Nemohol to byť Adam – alebo áno? Určite by sa o takomto čase nikam netrepal na motorke...

Zabalím sa do uteráka, rýchlo vkročím do izby a vykuknem von oknom. Keď dole za záhradným stanom zbadám žltý jas, vychádzajúci z jeho dielne, pri srdci ma pichne ostrý osteň hanby. Je tam, nešiel si nikam vybavovať účty. Nejaká časť zo mňa chce silou-mocou zbehnúť dole a skontrolovať, či je v poriadku. No na druhej strane mi niečo – asi šiesty zmysel – hovorí, že keď bude pripravený, príde za mnou sám. Na moment ma zachváti strach: akoby som zrazu hľadela do priepasti. Ale je to len tma a dojem, ktorý vyvoláva opustená záhrada.

Odvrátim sa od okna a ľahnem si do postele. Ak sa nevráti do desiatich minút, pôjdem ho pohľadať.

Adam

Ked' sa rútim opustenými ulicami, vyplaším mačku na love, trocha natesno vyberiem zákrutu a mŕtvonné ticho noci vyplním revom svojej motorky. Predo mnou sa krúti pripájač na M4. Poriadne šliapnem na plyn a s motorom na plné obrátky sa vrútim na diaľnicu, priamo pred akési vlečúce sa auto. Cítim, ako sa v tej rýchlosti motorka podo mnou posunula.

Na tvári zacítim dusivý odpor vzduchu a zubami-nechtami bojujem s nutkaním pustiť sa riadidiel a padnúť do náručia smrti. Nie je to strašné? To, že Livia a Josh pre mňa nie sú dostatočnou motiváciou žiť... K všetkému tomu utrpeniu za posledných štrnásť hodín sa pridáva ešte aj pocit viny. Rútim sa diaľnicou v ústrety skaze a zvuk môjho rozzúreného hnevu sa mieša s revom motorky.

Vtedy si v zrkadle rozmazaným zrakom všimnem, že ma dobieha auto s modrým blikajúcim majákom, a môj zúrivy žal sa mení na frustráciu. Opäť pridám plyn s vedomím, že to nemusí byť finálna rýchlosť, pretože teraz ma nič nedonúti zastaviť. Ale policajné auto ma okamžite dobehne a jedným rýchlym pohybom sa zrazu dostane na moju úroveň vo vonkajšom pruhu. Periférne zachytím,

ako sa mi policajt zo sedadla spolujazdca snaží vehementne niečo povedať.

Znova pridám, ale auto okamžite zareaguje, preradí sa do môjho pruhu a zablokuje ma. Zvažujem, že ho obídem, že to dám na maximum, ale vtom ma niečo akoby donúti spomaliť. Neviem prečo, ale nechám ho zastaviť ma. Možno chcem zabrániť tomu, aby ma Livia musela kde-si zbierať po kúskoch. Možno to bol prosebný hlas Mar-nie kdesi v mojej hlave: *Nie, ocko, nerob to!* Prisahám, že som na moment cítil, akoby ma rukami pevne stisla okolo pása – ani čo by som na krku pocítil letmý dotyk jej hlavy.

Keď zastavujem motorku, všimnem si, že sa mi chveje celé telo. Z auta vystúpia dvaja policajti – muž a žena. Chlap vykročí smerom ku mne.

„Chcete sa zabiť alebo čo to malo byť?!“ zvrieskne na mňa a na hlavu si narazí čiapku.

Policajtká, ktorá auto šoférovala, tiež pristúpi ku mne a vyštekne: „Pane, odstúpte od motocykla! Počujete ma? Odstúpte od motocykla!“

Pokúšam sa nejako odkrútiť svoje dlane z riadidiel a odlepiť nohy z pedálov. No odrazu mám pocit, akoby ma k motorke niekto prizvával.

„Pane, ak nebudete spolupracovať, budeme vás musieť zatknúť!“

„Zatkneme ho tak či tak,“ namietne policajt. Vykročí ku mne a až pohľad na putá, ktoré sa mu hompálajú na opasku, ma konečne preberie k aktivite.

Dám si dole helmu. „Počkajte!“

Môj hlas asi znie dostatočne zúfalo alebo je to možno výrazom na mojej tvári, no obaja policajti odrazu spozornejú.

„Áno?“

„Ide o Marnie.“

„Marnie?“

„Áno.“

„Kto je Marnie?“

„Moja dcéra,“ sťažka preglgnem. „Marnie je moja dcéra.“

Policajti si vymenia zaskočené pohľady. „A kde je vaša dcéra, pane?“

SOBOTA 8. JÚNA

8.00 – 9.00

Adam

Liviu nechávam spať. Vstanem a potichu sa ponáťahujem v teplom vzduchu, ktorý preniká do izby cez otvorené okno. Zazívam, no hneď si prikryjem ústa a pozriem na oblohu. Ani mráčika. Liv sa poteší. Počasie je jediná vec, ktorú v rámci svojej dnešnej párty nemôže mať naplno pod kontrolou. Rieši to už celé mesiace, každú maličkosť. Jednoducho chce, aby to bolo dokonalé. Keďže však posledné týždne nonstop lialo, začínalo jej to pomaly prerastať cez hlavu.

Sledujem, ako sa jej v spánku pravidelne zdvíha a klesá hrud', ako sa jej takmer nebadateľne hýbu viečka. Vyzerá tak pokojne... Rozhodnem sa, že ju nechám spať a pôjdem najprv spraviť kávu. Lokalizujem svoje oblečenie zo včerajšieho večera, navlečiem si džínsy a cez hlavu natiahnem tričko.

Keď kráčam do kuchyne dole schodmi, vŕzgajú mi pod nohami a náš červený austrálsky ovčiak Murphy zdvihne hlavu z pohodlia svojho brloha pri piecke. Čupnem si k nemu, spýtam sa ho, ako sa má a ako sa vyspal, a nezbudnem dodať, že mňa osobne dnes trápili nočné mory. Súcitne mi oblíže ruku a potom sa znova usalaší v košíku,

pripravený prespať zvyšok dňa. Má pätnásť rokov a zďaleka už nemá toľko energie ako kedysi. Ale to isté platí aj pre mňa. Stále síce obľubujeme každodenné prechádzky, ale naše dlhé spoločné behy sú už dávno minulosťou.

Marnina ryšavá mačka Mimi, ktorá sa správa, akoby bola to najfajnovšie plemeno, hoci je pravý opak, sa pozviecha z kľbka a pripletie sa mi pod nohy, aby mi pripomenula, že aj ona je tu. Doplním im misky a dám variť vodu – špliechanie variacej sa tekutiny je jediným zvukom, ktorý narúša úplné ticho. Pozriem von oknom a vidím náš biely záhradný stan, skrútený na trávniku ako nejaké obrovské zlomyseľné zviera. Vyzerá, akoby bol pripravený každú chvíľu skočiť na terasu a zhltnúť celý dom. Až teraz si vybavím sen, ktorý ma prebudil. Snívало sa mi, že stan odfúklo – stál som práve na trávniku s Joshom a Marnie, keď sa začal zdvíhať vietor. Jemné šumenie listov na strohoch sa zrazu zmenilo na jedovaté syčanie a potom prišiel ohlušujúci rev, ktorý trhal listy z vetiev a spolu s nimi bral v jednom veľkom víre aj ozdobné osvetlenie.

„Stan!“ zakričal Josh, keď vietor obrátil svoj hnev smerom k stanu. Kým som Marnie stihol zastaviť, rozbehla sa tým smerom a zachytila jeden z trepotajúcich sa koncov.

„Marnie, pusti to!“ zreval som na ňu, ale vietor moje slová prehlušil, a tak ma nemohla počuť. Stan sa spolu s ňou vzniesol hore k oblohe, až niekam, kde sme ju nemohli vidieť.

Liv sa bude určite smiať, keď jej to porozprávam. Aspoň uvidí, že nie je jediná, kto sa pre tú párty stresuje. Odstúpim od okna a zase sa trochu ponáňam. Keď poriadne zdvihnem ruky hore, končekmi prstov dokonca

dočiahnem až na strop našej starej chalúčky. Nie som si celkom istý, kedy presne ma Josh prerástol, ale už nejaký čas sa stropu dokáže dotknúť celými dlaňami.

Jeho ruksak stále leží tam, kde ho odhodil: na konci stola, aj s dvoma plastovými taškami. Presuniem ich na zem a kritickým okom prebehnem stôl. Je to jeden z mojich najstarších kúskov: jednoduchá konštrukcia z nalakovanej borovice, ktorú som sa snažil ozvláštniť prvkami na štýl mosta. Bol to odkaz na môj niekdajší sen stať sa stavbárom. Livii sa najprv zdalo, že pod stolom nie je dostatok miesta, no dnes vysedávanie na lavici obloženej vankúšmi zbožňuje – nohy na jednom z trámov stola a chrbát opretý o stenu.

V tom momente sa vypne rýchlovarná kanvica. Vylejem ju do prekvapkávača, zapnem ho a odomknem dvere do záhrady. Zvuk dverí vystraší drozda sediaceho na neďalekom kríku. Ozve sa panické zatrepotanie krídel a vták bleskovo vystrelí hore k oblohe. Zatiaľ čo ho pozorujem, odrazu si uvedomím, že Marnie už musí byť na ceste domov.

Tá myšlienka mi na tvári automaticky vyčarí úsmev – predsa len, deväť mesiacov je dlhý čas. Prejdem cez terasu a vyšťverám sa piatimi polorozpadnutými schodíkmi. Užívam si dotyk kameňa na bosých chodidlách, ktorý vystrieda orosená tráva. V rannom vzduchu cítim akýsi vlhký záhradný pach, ktorý si síce neviem zaradiť, no akosi prirodzene si ho spájam s Liviinými ružami. Na pravej strane záhrady pred dreveným plotom si vypestovala obrovský záhon. Keď kráčam okolo, uchváti ma vôňa Sladkej Júlie. Alebo je to Lady Emma Hamiltonová? Nikdy si to neviem zapamätať, hoci sa mi to Livia večne snaží vtlačiť do hlavy.

Prejdem sa okolo stanu a uisťujem sa, že je správne ukotvený – pre istotu, veď čo ak bola moja nočná mora v skutočnosti predtuchou! Vidím, že ho poriadne natiahli, takže sa skoro dotýka mojej dielne – mám čo robiť, aby som sa cez ten užúčký priestor prepchal. Je mi celkom jasné, prečo to spravili takto: potrebovali priestor pre stoly a stoličky, ktoré sa rozložia pred stan. Ak sa však dá vôbec prechovávať roztrpčenie voči niečomu takému ako stan, presne to práve teraz cítim.

Posadím sa na nízky kamenný múrik, ktorý ohraničuje záhradu z druhej strany oproti plotu, a pokúšam sa predstaviť si, ako bude vyzeráť dnes večer, keď sa tu bude pohybovať dobrá stovka ľudí: svetielka prepletené vo vetvách jabloní a čerešní, balóny prakticky všade, kam len pozrieš. Vždy mi bolo jasné, že Livia bude chcieť na štyridsiatku veľkú oslavu, ale až pred pár mesiacmi mi docvaklo, o akých rozmeroch sa tu bavíme – až keď začala rozprávať o cateringovej službe, záhradnom stane a šampanskom. Znelo to totálne prestrelené, takže som sa najprv len smial.

„Ale ja to myslím vážne, Adam!“ povedala pobúrene. „Chcem, aby to bolo niečo naozaj špeciálne.“

„Veď ja viem. A neboj sa, bude. Len to znie akosi draho.“

„Prosím ťa, nepokaz mi radosť!“ prosila ma. „Veď peniaze aj tak nie sú až také podstatné.“

„Ale, Liv, peniaze *sú* podstatné,“ namietol som, hoci ma mrzelo, že to musím vytiahnuť. „Josh pôjde cez leto preč a Marnie je v Hongkongu. Jednoducho musíme byť nejaký čas opatrní. To predsa vieš.“

Pozrela na mňa – a ten pohľad som okamžite identifikoval. Previnilý.

„Čo je?“

„Niečo som si našetrila,“ priznala. „Myslím na tú párty. Pár rokov som si odkladala. Nič extra, len malé sumy každý mesiac. Prepáč. Mala som ti o tom povedať.“

„V pohode,“ prikývol som a chtiac-nechtiac mi napadlo, či ma z toho nevynechala preto, lebo som pred rokmi minul jej úspory na novú motorku. Stalo sa to už dávno, ešte predtým ako sa Marnie narodila, ale tá spomienka ma zakaždým zamrzí.

Marnie! Jasně! Tá myšlienka ma rozhýbe smerom k domu. Takmer pritom zašliapnem Mimi, ktorej sa vždy akosi podarí dostať sa mi priamo pod nohy. Mobil objavím tam, kde som ho nechal – na nabíjačke pri chlebníku. A ako som dúfal, Marnie sa naozaj ozvala.

Oci, neuveríš, ale náš let meškal, takže nestíham ďalšie lietadlo v Káhire. A tým pádom ani let v Amsterdame do Londýna. Pekne naprd, ale neboj. Nejak to zvládnem. Možno ma prehodia na nejaký priamy let a dorazím, skôr než by ste čakali! Ozvem sa z Heathrow. Lúbim vás!

No dokelu! Ten Marnin optimizmus síce zbožňujem, ale silno pochybujem, že by ju posadili na priamy let do Londýna. Skôr tipujem, že si bude musieť počkať na ďalší let z Káhiry do Amsterdamu. Opäť sa musím čudovať, ako som mohol súhlasiť s týmto komplikovaným itinerárom!

Liv už od začiatku plánovania ani na sekundu nerátala s možnosťou, že by Marnie na párty nebola. Dátum oslavy bol jasný, takže keď sme už vedeli, že Marnie bude tento rok študovať v Hongkongu, v prvom rade zistila, kedy bude mať skúškové. Potom sa však dátumy akosi pomenili.

„Tak teraz mám skúšky tretieho, štvrtého a piateho júna a potom zase až trinásteho a štrnásteho,“ oznámila nám frustrovane počas jedného z našich hovorov cez FaceTime v januári. „Nemôžem uveriť, že nebudem môcť prísť na tvoju oslavu!“

„A čo keby sme to presunuli na pätnásteho?“ navrhla Liv.

„To by som nemala šancu stihnúť. Časový posun.“

„Dvadsiateho druhého?“

„To by tu nebol Josh. Vtedy predsa ide do New Yorku, nepamätáš si? Naschvál si ten dátum vybral, aby určite stíhal oslavu. A už má letenku, takže s tým asi veľa nenarobí. Prepáč, mami, kiežby som s tým vedela niečo spraviť, ale asi nemám čo.“

Celé hodiny sme sa to snažili nejako rozlúsknuť, ale napokon sme sa zmierili s tým, že Marnie na párty jednoducho nebude. Liv to niesla veľmi ťažko a zvažovala, že oslavu zruší, kúpi nám všetkým letenky do Hongkongu a narodeniny oslávime tam. Ale Marnie o tom nechcela ani počuť.

„Dobre viem, že si si tú oslavu vysnívala. A Josh by aj tak nemohol ísť – kvôli záverečným skúškam. A ja by som sa vám nemohla venovať, lebo budem mať tiež kopec roboty. A vieš, že ani ocko si nemôže zobrať voľno na celý týždeň. A keby ste sa sem už trepali, pri tom, čo stoja letenky, by sa vám oplátilo prísť aspoň na desať dní.“

No a potom sa mi ozvala pred troma týždňami.

Oci, čo vlastne kupuješ mame na narodky?

Prsteň. Diamantový. Ale ani muk, je to prekvapko.

A nechcel by si k tomu pridať ešte jedno prekvapko?

Čo konkrétne?